

Protokollat med tilkendegivelse af 15. juni 2011

i

faglig voldgift (FV 2010.0157):

HK Danmark

for

A

(advokat Peter Breum)

mod

Finansministeriet, Personalestyrelsen

for

SKAT

(kammeradvokaten ved advokat Niels Banke)

Twisten og dens behandling

Der er under denne sag tvist om, hvorvidt A efter vedtagelse af en skattebøde på 40.000 kr. ikke længere opfyldte det dekorum krav, der gælder for en ansat hos SKAT, således at det var begrundet i rimelige og saglige hensyn, at SKAT den 29. januar 2010 afskedigede ham med hans optjente opsigelsesvarsel på 6 måneder til fratræden i juli 2010.

Da der ikke har kunnet opnås enighed mellem parterne, er sagen indbragt for denne voldgiftsret bestående af faglig sekretær Hugh Child og konsulent Lina Gisselbæk Lauritsen, begge udpeget af klager, fuldmægtig Tina Feldt Jessing og fuldmægtig David Sembach Nielsen, begge udpeget af indklagede, samt som opmand højesteretsdommer Lene Pagter Kristensen.

Sagen blev forhandlet den 15. juni 2011, hvor HK Danmark var repræsenteret ved advokat Peter Breum og Personalestyrelsen ved advokat Niels Banke.

HK Danmark nedlagde påstand om, at SKAT til A skal betale en efter voldgiftsrettens skøn fastsat godtgørelse for usaglig opsigelse med procesrente fra voldgiftssagens anlæg.

Personalestyrelsen nedlagde påstand om frifindelse.

Der blev afgivet forklaring af A og HR-direktør Kirsten Otbo, hvorpå sagen blev procederet.

Der blev ikke opnået flertal for en afgørelse blandt de af parterne valgte medlemmer, og afgørelsen blev herefter overladt til opmanden.

Opmandens begrundelse og resultat

Jeg lægger på baggrund af sagens dokumenter og As forklaring følgende til grund vedrørende sagens faktiske omstændigheder:

A blev i 2001 ansat som rådhusbetjent i Københavns Kommune, og han blev herfra som led i kommunalreformen i 2005 overført til et job som overassistent i SKAT. Ud over en realeksamen har han ingen uddannelse. Hans arbejdsopgaver var af praktisk og EDB-mæssig karakter, idet han var selvlært inden for EDB-området. Han modtog ikke ved sin overflytning til skat nærmere instruktion om, hvad der specielt forventedes af medarbejdere i SKAT. Ved SKATs brev af 15. september 2008 fik han meddelelse om, at hans ansættelse i SKAT med virkning fra 1. juli 2008 var ændret til en stilling som IT-medarbejder ved SKATs Administrative Center.

Omkring 1980 døde hans far, og det var herefter lettest for hans mor, at han og hans 4 søskende overtog en ubebygget grund, som lå i tilknytning til den fædrene gård. Grunden kom senere i byzone, og i 2005 blev grunden solgt til en af hans søsters bekendte, som havde rettet henvendelse herom. Der deltog ingen rådgivere i forbindelse med salget. De 5 søskende fik hver en fortjeneste på lidt over 1 million kroner ved grundsalget, men der var ingen af dem, som var klar over, at fortjenesten var skattepligtig. Han skænkede det ikke selv en tanke, da han tidligere havde solgt både et hus og et rækkehus, uden at fortjenesten var skattepligtig.

I 2007 modtog han fra SKAT en ny skatteansættelse for indkomståret 2005, hvoraf fremgik, at hans indkomst var blevet forhøjet med fortjenesten fra grundsalget, og at han som følge heraf var blevet pålignet en restskat på 608.884 kr. Han blev meget overrasket og forelagde straks problemet for sin chef, afdelingsleder Erling K. Pedersen. Efter at have set på sagen oplyste hans chef ham om, at påligningen var korrekt, men chefen foretog sig i øvrigt ikke yderligere i anledning af sagen. A solgte herefter sin bil for at nedbringe restancen og indgik den 14. september 2007 en afdragsordning med SKAT.

Ved brev af 12. maj 2009 fra SKAT blev han sigtet for at have overtrådt skattekontrollovens § 13. Der blev den 17. juni 2009 afholdt et møde herom, hvorunder A var bistået af en beskikket advokat. Af referatet fra mødet fremgår, at SKAT ikke kunne acceptere As standpunkt om, at han alene havde udvist simpel uagtsomhed. Om drøftelserne under mødet hedder det i referatet bl.a.:

”SKAT oplyste hertil, at L burde, på baggrund af den særlige anledning, en arv af en ubebygget grund, en stor fortjeneste på salg af en ubebygget grund, der tidligere været beliggende i landzone, men var efterfølgende kommet ind under byzonen, som minimum have været i tvivl om sin retsstilling, og herved have undersøgt forholdet nærmere.

L blev efter en kort pause orienteret om, at han efter SKATs vurdering, ikke havde handlet simpel uagtsomt, men groft uagtsomt og herved havde overtrådt skattekontrollovens § 13, stk. 2, jf. stk. 1.

Det blev videre oplyst, at sagen kunne afsluttes med en administrativ bøde på kr. 40.000.

Bødens størrelse er væsentlig under normalbøden. At bøden skønsmæssigt foreslås at skulle være på kr. 40.000, skyldes, at der er tale om en engangsindtægt eller et forhold der som minimum tenderede mod en engangsindtægt, at forholdet er lettere konstaterbart, idet det ud fra SKAT’s systemer kan ses, at der er handlet en ejendom, samt at skatten er delvist betalt.

A oplyste, at L var bekymret for om han kunne blive afskediget, hvis han fik en bøde. L blev oplyst om, at det ikke var noget der skulle tages stilling til på mødet, men at dette efterfølgende skulle vurderes.”

Ved brev af 29. november 2009 fra SKAT fik A forelagt et bødeforlæg på 40.000 kr., som han vedtog, og SKAT indledte herefter en afskedigelsessag mod ham. I SKATs brev af 28. januar 2010, hvorved A blev afskediget, hedder det bl.a.:

”I partshøringssvar af 28. januar 2010 anfører du, at du er meget overrasket over at modtage en partshøring om afsked, idet du har gjort, hvad du kunne for at betale din gæld til SKAT.

Du anfører endvidere, at du ikke var ansat i SKAT på tidspunktet for overtrædelsen og at du ikke har handlet i ond tro, men grundet uvidenhed.

Hertil skal SKAT anføre, at du er dømt for groft uagtsom at have overtrådt skattekontrollovens § 13, stk. 2, jf. stk. 1. Ved denne bedømmelse har man netop lagt vægt på det forhold, at du burde have kontaktet en rådgiver eller forhørt dig hos SKAT for at høre om fortjenesten var skattepligtig.

For så vidt angår det forhold, at du ikke var ansat i SKAT på tidspunktet for overtrædelsen, skal SKAT påpege, at du var ansat på tidspunktet hvor årsopgørelsen for 2005 udfærdiges – nemlig 2006.

Det er ligeledes SKATs opfattelse, at det ikke fritager for ansvar, at man ikke har en skattefaglig baggrund. Tværtimod er der større grund til at søge sagkyndig rådgivning.

Ud fra de samlede oplysninger i sagen er det SKATs opfattelse, at du på baggrund af ovennævnte hændelse ikke samvittighedsfuldt har levet op til den agtelse og tillid, der gælder for din stilling. Det skal bemærkes hertil, at SKAT betragter det som en skærpende omstændighed når SKATs medarbejdere overtræder Skatte- og momslovgivningen.

Det skal endvidere bemærkes, at beløbets store størrelse ligeledes anses for værende en skærpende omstændighed.”

Min vurdering af afskedigelsens rimelighed er på denne baggrund følgende:

Kravet til deorum har et flydende indhold, idet det dels skal vurderes i forhold til den pågældendes stilling og dels til den almindeligt herskende opfattelse af, hvad der er en acceptabel og rimelig optræden for en offentligt ansat.

At der stilles et deorumkrav til offentligt ansatte er begrundet i hensynet til opretholdelsen af tilliden til den offentlige administration, som er af fundamental betydning for, at de ansatte kan optræde med fornøden autoritet, og for at de i befolkningen kan mødes med den nødvendige tillid. For ansatte i SKAT vil dette normalt indebære, at den ansatte bør være særligt opmærksom på at undgå at overtræde den lovgivning, som af SKAT håndhæves over for andre, og jeg har derfor ikke grundlag for at kritisere, at SKAT som udgangspunkt betragter det som en skærpende omstændighed, at SKATs egne medarbejdere overtræder skatte- eller momslovgivningen.

Den konkrete sag omhandler imidlertid en medarbejder, som ingen skatteretlig baggrund har hverken uddannelsesmæssigt eller i praksis, idet han alene har varetaget praktiske og edb-mæssige opgaver. Han har endvidere ikke selv søgt ind i SKAT, men blev – efter at grundsalget havde fundet sted – overflyttet hertil i forbindelse med en fusion, uden at han i den forbindelse blev gjort opmærksom på, at denne overførsel indebar ændrede krav til ham i deorummæssig henseende. Det fremgår endelig af hans egen forklaring – som fremstår som troværdig – at det ikke faldt ham ind, at fortjenesten ved grundsalget kunne være skattepligtig, samt at dette var den eneste grund til, at han undlod at selvangive fortjenesten eller at søge nærmere rådgivning.

Jeg finder, at det under disse omstændigheder ikke kan anses for en skærpende omstændighed, at A, da han i 2006 undlod at selvangive fortjenesten, var blevet overført til en stilling i SKAT, ligesom jeg ikke finder, at beløbets størrelse i sig selv kan anses for en skærpende omstændighed, da jeg ikke har grundlag for at betvivle, at A, hvis han ikke havde befundet sig i en retsvildfarelse, ville have selvangivet fortjenesten uanset dennes størrelse.

Jeg finder herefter ikke, at det af A udviste forhold, som har ført til vedtagelsen af skattebøden på 40.000 kr., i sig selv har indebåret en sådan overtrædelse af deorumkravet, at det har kunnet begrunde en afskedigelse af ham. Til støtte herfor taler da også, at As chef siden 2007 har været bekendt med hans urigtige selvangivelse for 2006, uden at dette har givet anledning til, at der fra SKATs side er blevet taget noget forbehold i forhold til hans fortsatte ansættelse i SKAT, heller ikke ved udstedelsen i 2008 af hans ændrede ansættelsesbevis. Der er i den forbindelse tillige grund til at hæfte sig ved, at SKAT i forbindelse med skattestraffesagen selv vurderede, at der forelå sådanne undskyldende omstændigheder, at sagen kunne afgøres med en bøde, som lå væsentligt under normalbøden.

Da afskedigelsen af A herefter ikke findes at have været sagligt begrundet, har han krav på en godtgørelse, som under hensyn til sagens omstændigheder passende findes at kunne fastsættes til 100.000 kr. svarende til ca. 4 måneders løn med procesrente fra den 7. maj 2010. Beløbet skal betales inden for en frist af 14 dage.

Parterne tog denne tilkendegivelse til efterretning og var enige om, at sagen afsluttes ved, at tilkendegivelsen dem imellem tillægges virkning som en kendelse, ligesom hver part bærer egne omkostninger ved sagens behandling og halvdelen af udgiften til opmanden.

København, den 23. juni 2011

Lene Pagter Kristensen